א. ס'איז דאך איצטער מנחת שבת ערב ל"ג בעומר.

וואס בנוגע צו מנחה בערב ל"ג בעומר שרייבט דער אלטער רבי בסידורו [וואס זי איז א סידור השוה לכל נפש], פאר "ובא לציון גואל", און "ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו" [און ווי עס ווייזט זיך אויס - איז אזוי אויך געשטאנען אין דעם סידור וואס איז געדרוקט געווארן בחייו פון דעם אלטן רבי'ן], אז דעמולט זאגט מען ניט קיין תחנון (משא"כ צו מנחה בערב פסח שני).

און בשעת ערב ל"ג בעומר איז ביום השבת (כבשנה זו), דריקט זיך דאס אויס אין דעם וואס מ'זאגט ניט "צדקתך צדק" צו מנחה.

וואס דערפון איז פארשטאנדיק אז דער ענין פון ל"ג בעומר הויבט זיך שוין אן אין ערב ל"ג בעומר.

ובנוסף לזה, איז אויך דא די שייכות פון דעם שבת צו ל"ג בעומר, וואס דאס איז דער שבת פאר ל"ג בעומר:

אין דעם שבת פאר ל"ג בעומר צו מנחה לייענט מען בתורה די פרשה בתורה וואס איז שייך צו דעם טאג פון ל"ג בעומר, און ע"פ תורת אדה"ז, אז מ'דארף לעבן מיט דער צייט - מיט דער פרשה אין תורה וואס מ'לייענט אין דער צייט - קומט אויס אז אין דעם שבת פאר ל"ג בעומר האט מען שוין דער "לעבן מיט דער צייט", פון ל"ג בעומר, דערפאר וואס מ'לייענט דעמולט די פרשה פון ל"ג בעומר.

דאס איז אבער דא אין דעם שבת פאר ל"ג בעומר בכל שנה, אפילו ווען שבת איז ניט ערב ל"ג בעומר; משא"כ דאס וואס מ'זאגט ניט קיין "צדקתך צדק" צו מנחה בשבת איז דוקא ווען שבת איז ערב ל"ג בעומר.

ב. דער ענין פון ל"ג בעומר איז במיוחד פארבונדן מיט רשב"י.

וואס אע"פ אז רשב"י האט א שייכות מיט כל ימי חודש אייר, איז אבער ימי חודש אייר האט אויך א שייכות מיט אלע תלמידי רבי עקיבא, וואס זיי זיינען געשטאנען אין א דרגא נעלית ביותר.

והביאור בזה:

די גמרא (יבמות סב, ב) דערציילט אז ר' עקיבא האט געהאט כ"ד אלף תלמידים, און זיי זיינען געשטארבן בספיה"ע (ביז ל"ג בעומר) "מפני שלא נהגו כבוד זה לזה".

וואס לכאורה איז ניט פארשטאנדיק:

ס'איז דאך "לא דברה תורה אפילו בגנאי של בהמה", איז ווי דערציילט די גמרא בגנאי פון תלמידי ר' עקיבא?!

ובפרט אז די גמרא איז מדגיש אז דאס זיינען געווען תלמידי ר' עקיבא - איז דאך פארשטאנדיק אין וואס פאר א דרגא זיי זיינען געווען!

איז דער ביאור אין דעם:

יעדער איינער פון תלמידי ר' עקיבא האבן געהאלטן בא שלימות העבודה פרטית שלו, וואס במסילתו יעלה, וואס די עבודה האבן תלמידי ר' עקיבא מקבל געווען פון ר' עקיבא, במכ"ש דערפון וואס זיי האבן פון אים מקבל געווען נגלה דתורה, האבן זיי דאך זיכער מקבל געווען פון אים דער פנימיות דערפון, וואס דאס איז דער "ויצונו ה' לעשות את כל החוקים האלה ליראה את ה' אלקינו" - דער תכלית ההתקשרות למעלה,

"בחד קטירא אתקטרנא בי' בקוב"ה כו' בי' אחידא בי' להיטא בי' אתדבקת", און יעדער איינער פון די תלמידים האבן פון ר' עקיבא מקבל געווען זיין סדר עבודה פרטית שלו,

און מצד דעם וואס אין עבודה פרטית וואס במסילתו יעלה, איז געווען זיין גאנצער פארקאכטקייט און צוגעבונדענקייט, ביז אז דאס איז געווארן כל מציאותו - איז ניט געווען קיין שום ארט פאר א צווייטער אופן העבודה, און דערפאר איז "לא נהגו כבוד לזה".

ובדוגמא ווי מ'זאגט בשבחם פון די שבטים, אז דאס וואס "לא יכלו דברו לשלום", מיט יוסף'ן, איז "מתוך גנותם למדנו שבחם, שלא דברו אחת בפה ואחת בלב" - ווארום וויבאלד אז אחי יוסף האבן געהאט אן אנדער קו העבודה פון יוסף'ן, דערפאר "לא יכלו לדבר לשלום".

ועד"ז בנוגע צו תלמידי ר' עקיבא: דאס וואס בא זיי איז געווען "לא נהגו כבוד זה לזה", איז געווען בשבחם - ווארום וויבאלד אז יעדער איינער פון זיי האט געהאט זיין סדר העבודה וואס אין איר איז ער געווען פארקאכט בכל מציאותו - האט דאס ניט געלאזט קיין ארט פאר א צווייטער עבודה.

ג. וע"ד ווי די עבודה פון נדב ואביהוא, וואס בא זיי איז געווען "ויקריבו לפני ה'", ביז אז זיי זיינען געווארן אויס מציאות לגמרי פון זייער עבודה נעלית.

וואס די שלימות פון די עבודה איז פארשטאנדיק דערפון וואס משה, וואס מדתו איז אמת, האט געזאגט אויף זיי (ווי רש"י ברענגט), אז "רואה אני שהם (נדב ואביהוא) גדולים ממני וממך (אהרן)".

וכמבואר בארוכה אין ד"ה אחרי מות תרמ"ט (כמדובר כמ"פ) דער עילוי פון עבודת נדב ואביהוא, און ווי ער ברענגט דארטן די לשונות פון אוה"ח הקדוש, אז בא זיי איז געווען "חשיקה ואהבה ותשוקה", מיט די אלע לשונות בזה, ביז צו כלות הנפש כפשוטו צו אלקות, וואס דאס איז דאך דער תכלית העילוי פון עבודה צו נתעלה ווערן אזוי הויך.

ועד"ז איז געווען די עבודה פון תלמידי ר' עקיבא, אז זיי האבן דערגרייכט צו תכלית העלי' אין עבודה.

ד. מ'דארף דאך אבער אויפטאן אין עוה"ז הגשמי, ביז אין עוה"ז החומרי, וואס דאס האבן די תלמידי ר' עקיבא ניט אויפגעטאן ע"י עבודתם, ווי די גמרא זאגט דארטן "והי' העולם שמם" -

דערפאר איז ווי הויך די עבודה פון תלמידי ר' עקיבא איז געווען, קומט אבער דערנאך צו נאך א העכערע שלימות אין עבודה - פון די תלמידים השניים פון ר' עקיבא, וואס זיי האבן אויפגעטאן אז עס זאל ווערן אויס "עולם שמם", וואס דאס איז דער סדר העבודה פון "נכנס בשלום ויצא בשלום", כדלקמן.

און דאס איז דער אויפטו פון ל"ג בעומר לגבי די ימי העומר ביז דעמולט: ל"ג בעומר האבן די תלמידים הראשונים פון ר' עקיבא אויפגעהערט שטארבן, צוליב דערויף וואס "לא נהגו כבוד זה לזה" און זיי האבן ניט אויפגעטאן אין וועלט;

בל"ג בעומר האט זיך אנגעהויבן דער צווייטער עבודה, פון די תלמידים השניים פון ר' עקיבא, וואס זיי האבן אויפגעטאן מיט וועלט.

וואס איינער פון די תלמידים השניים פון ר' עקיבא איז געווען רשב"י, און דאס איז אויך די שייכות פון ל"ג בעומר, וואס דעמולט איז יום ההילולא פון רשב"י

מיט די עבודה פון די תלמידים השניים פון ר' עקיבא, וואס האבן ממשיך געווען אין וועלט.

וואס דער ענין פון ממשיך זיין אין וועלט געפינט מען במיוחד בא רשב"י:

די גמרא אין שבת (לג, ב) דערציילט, אז ארויסגייענדיק פון מערה נאכן זיין דארטן י"ב שנה, און נאך א דרייצענטן יאר - "כל היכא דהוה מחי ר"א הוי מסי ר"ש".

וואס דער עילוי פון ר"א בנו יחידו פון רשב"י, איז פארשטאנדיק וואס רשב"י האט געזאגט (סוכה מה, ב) "ראיתי בני עלי' והן מועטין ... אם שנים הם אני ובני", בפשטות, ובפרט נאך דערויף וואס ער איז געווען מיט רשב"י אין מערה י"ב שנה, און דערנאך נאך א יאר,

ביז אז רשב"י האט געזאגט (ב"ר פל"ה, ב, וש"נ), "אין העולם יכול לעמוד בפחות משלשים צדיקים ... ואם תרין אינון אנא וברי הן, ואם חד הוא אנא הוא", וואס דערפון איז מובן די דרגא פון ר"א, אבער לאידך איז פארשטאנדיק אז רשב"י איז נאך העכער, און דערפאר האט ער געקענט אויפטאן "כל היכא דהוה מחי ר"א, הוי מסי ר"ש".

ה. אין דעם ענין איז לכאורה ניט פארשטאנדיק:

ווי איז שייך זאגן אז ס'איז א ספק "<u>אם</u> תרין אינון וכו', <u>ואם</u> חד הוא כו'" - כלפי שמיא איז דאך ניטא קיינע ספיקות?!

אמת טאקע אז ביידע ענינים ("אם תרין אינון אנן וברי הן, ואם חד הוא אנא הוא") זיינען זיכער אמת, "אלו ואלו דברי אלקים חיים", ובפרט אז רשב"י האט זיי ביידע געזאגט אין דעם זעלבן מאמר - איז אבער ניט פארשטאנדיק ווי איז שייך א ספק בדבר?

איז דער ביאור אין דעם ע"ד ווי גערעדט כמ"פ אז דער טאטע שרייבט, אז אין ע"ח שטייט אז עס זיינען דא כמה ספיקות אין עתיקא.

וואס לכאורה איז דא אויך ניט פארשטאנדיק: ס'איז דאך א פס"ד ברור אז עס זיינען ניטא קיינע ספיקות כלפי שמיא - איז ווי קען מען זאגן אז אין עתיקא זיינען דא ספיקות?

ו. הביאור בזה בדא"פ:

חז"ל (שבת קיט, ב. וראה שם י, א) זאגן אז דורך עבודת האדם "נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית".

וואס דאס איז אינגאנצן ניט פארשטאנדיק:

מעשה בראשית איז א התהוות יש מאין, וואס דאס קען נאר דער אויבערשטער טאן, ווי דער אלטער רבי זאגט אין אגה"ק ס"כ (קל, ב): "הוא לבדו בכחו ויכלתו לברוא יש מאין ואפס המוחלט ממש בלי שום עילה וסיבה אחרת קודמת ליש הזה", און ער איז מוסיף דערביי אויך א טעם: "שמציאותו הוא מעצמותו ואינו עלול מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו ולכן הוא לבדו בכחו ויכלתו כו'",

ובלשון החוקרים: בריאה יש מאין איז נאר בחיק הבורא און ניט בחיק הנבראים -

איז ווי קען מען זאגן אז א איד "נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית"?!

<u>הנחה פרטית בלתי מוגה</u>

און די גמרא זאגט ניט אז ער איז "כשותף", מיט א כ"ף הדמיון, נאר "שותף", א שותף ממש, און ניט א שותף אין אן ענין טפל - נאר תורת אמת זאגט אז ער איז א שותף אין מעשה בראשית!

איז דער ביאור איך דעם:

מ'געפינט כמה ענינים וואס זיינען מוסיף א שלימות אין מעשה בראשית.

ועי"ד ווי מ'געפינט כמה ענינים וואס למעלה זיינען זיי בספק, און דוקא דורך א פס"ד דא למטה ווערט פותר דער ספק,

ווי דער אלטער רבי איז מבאר אין אגה"ק, אז ווען ס'איז דא א ספק אין מתיבתא דילי', און אין מתיבתא דקוב"ה, און אין אלע מתיבתות - איז דוקא דורך דערויף וואס א איד א "תלמיד ותיק" וואס געפינט זיך למטה א נשמה בגוף לערנט דעם ענין, און איז דאס מברר, און מאכט א קלארקייט אין דעם, ביז ער קומט צו א פס"ד בפועל - ווערט אזוי דער ענין אין אלע עולמות ביז צו די העכסטע עולמות.

ז. יעדער ענין וויל מען האבן ברמז אדער בגלוי אין נגלה דתורה:

די גמרא (ב"ב כח, ריש ע"ב) זאגט אז די וועלט איז באשאפן געווארן אין אן אופן וואס "רוח צפונית אינה מסובבת", און דער טעם אויף דערויף: טאמער וועט איינער קומען און זאגן "הוא אלקה", איז אז "לי יאורי ואני עשיתני", וועט מען אים ענטפערן - אדרבה, ס'איז געבליבן א רוח צפונית וואס אינה מסובבת, זאל ער איר מסבב זיין!

דערפון איז אבער לכאורה פארשטאנדיק אז מ'קען דאס ניט טאן; זאגט מען אבער אז א איד ע"י עבודתו קען אויך משלים זיין דער ענין פון מע"ב וואס רוח צפונית אינה מסובבת. והביאור בזה:

לגבי משיח שטייט "לסרבה המשרה", "לסרבה" מיט א מ"ם סתומה.

וואס דער חילוק צווישן א מ"ם פתוחה מיט א מ"ם סתומה איז: אן אות וואס האט אין זיך א פתח, באווייזט אז אין דערויף איז דא א פרצה, ס'איז ניט בשלימות.

ועד"ז בנוגע צו א מ"ם פתוחה, וואס זי האט א פתח עכ"פ למטה - באווייזט דאס אז דאס איז נאך ניט אינגאנצן בשלימות; משא"כ א מ"ם סתומה איז סתום מכל הצדדים, וואס דאס באווייזט אויף שלימות.

וואס דערפאר שטייט בא משיח'ן "לסרבה המשרה", מיט א מ"ם סתומה - ווארום לע"ל וועט ניט זיין קיין ענין פון א פירצה, נאר אלע ענינים וועלן זיין בתכלית השלימות, סתום מכל הצדדים.

וואס דא רעדט מען ניט וועגן א מ"ם בסוף התיבה - וואס דאס וועט זיכער זיין א מ"ם סתומה, ווארום אין איר איז ניט שייך קיין פירצה; נאר דער חידוש פון משיח וועט זיין אז אפילו א מ"ם באמצע התיבה, "לסרבה", וואס מצד התורה איז יש מקום אז אין דערויף זאל זיין א פירצה, און אעפ"כ וועט זיין א מ"ם סתומה, "לסרבה המשרה".

און וויבאלד אז אלע ענינים פון משיח לע"ל איז תלוי אין מעשינו ועבודתינו איצטער - איז פארשטאנדיק אז אויך דער ענין וואס משיח וועט מקבל זיין דער ענין פון "משרה", און אין אופן פון "לסרבה", איז תלוי אין די עבודה פון א איד איצטער,

וואס די עבודה באשטייט אין מאכן פון דעם מ"ם פתוחה, א מ"ם סתומה, וואס

<u>הנחה פרטית בלתי מוגה</u>

דאס איז ע"ד דער ענין פון מאכן אז דער רוח צפונית וואס איננה מסובבת, און זי איז פתוח - זאל אויך זיין סתום.

ח. וואס דערפון זעט מען ווי א איד ע"י עבודתו טוט אויף א שלימות אין מעשה בראשית, וואס איז אין איר ניט געווען בשעת בריאתו, אז כאטש רוח צפונית איננה מסובבת, מצד הבריאה, און ע"פ תורה איז שייך דער ענין הפירצה אין א מ"ם באמצע התיבה - מאכט דאס אבער איבער א איד, אז עס זאל זיין א מ"ם סתומה מכל צדדיו.

וואס דאס איז דער כללות העבודה פון א אידן, ווי ער זאגט אין מדרש "אשר ברא אלקים לעשות - לתקן": פריער איז דא די בריאה ווי דאס איז מצד הקב"ה; דערנאך דארף אבער א איד קומען אין דער וועלט און ע"י עבודתו מתקן זיין, און משלים זיין די בריאה.

וואס דאס איז גלייך געווען ארייגעשטעלט אין דעם "אשר ברא אלקים לעשות", אז די כוונה פון דעם "לעשות" איז - "לתקן", ובפרטיות קומט דאס ארויס נאכדעם "ויניחהו בג"ע לעבדה ולשמרה",

און בפרט נאך דער חטא עה"ד, וואס דעמולט האט זיך אנגעהויבן דער עיקר העבודה, דער עבודה פון תשובה [וואס דאס האט א שייכות להאמור לעיל בנוגע צו "לםרבה המשרה", וואס וועט זיין בא משיח, ווארום משיח איז "אתא לאתבא צדיקיא בתיובתא"].

ובכללות - איז דער גאנצער ענין פון עבודה, דער ענין התשובה - ווארום עבודה איז ענינה השבת הניצוצות וואס געפינען זיך ניט במקומם לשרשם ומקורם.

ט. ועפ"ז איז פארשטאנדיק בנוגע צו די עבודה פון תלמידים הראשונים דר' עקיבא, וואס איז געווען בדוגמא צו די עבודה פון נדב ואביהוא - די תנועה פון רצוא, און תשובה, אומקערן זיך למקורם למעלה,

וואס דאס איז דער תכלית השלימות פון עבודה, ווארום דער עבודה פון תשובה איז דער ענין פון "לעשות ולתקן".

דערנאך איז אבער דא תכלית דתכלית השלימות פון עבודה - דער ענין פון המשכה מלמעלמ"ט, וואס דאס איז געווען די עבודה פון די תלמידים השניים דר' עקיבא, ובמיוחד פון רשב"י.

והביאור בזה:

די צוויי אופני עבודות איז ע"ד דער חילוק צווישן תפלה און תורה:

תפלה איז העלאה מלמטלמ"ע, אויסגיין פון זיך, און אומקערן זיך לשרשו ומקורו, ע"ד ווי די עבודה פון די הלמידים הראשונים פון ר' עקיבא.

תורה איז המשכה מלמעלמ"ט, ממשיך זיין אין וועלט, וואס דאס איז געווען דער אויפטו פון די תלמידים השניים פון ר' עקיבא, ובפרט פון רשב"י.

און די שלימות העבודה פון תורה, המשכה מלמעלמ"ט, איז נאך א העכערע שלימות פון די עבודה פון תפלה, העלאה מלמטלמ"ע,

און לפי ערך די שלימות פון עבודת התורה, המשכה, איז עבודת התפלה העלאה, בדוגמא ווי דער "לעשות" פון מע"ב לגבי דער "לעשות ולתקן".

וע"ד המבואר בנוגע צו לימוד התורה אחר התפלה, אז דאס איז א העכערע דרגא פון תפלה.

וואס לכאורה איז ניט פארשטאנדיק:

דער ענין פון תפלה איז דער אויסגיין פון דעם נפש צו אלקות, כידוע אז תפלה איז מלשון "תופל", ער פארבינדט זיך מיט למעלה, ביז ווי ער זאגט אין צוואת הריב"ש, אז ס'איז גאר א פלא ווי איז א איד א מציאות חי נאך דערויף וואס ער האט מתפלל געווען, ווארום מצד דער ענין התפלה האט דער איד לכאורה געדארפט ווערן אינגאנצן אויס מציאות -

איז וויבאלד אז יעדער איד איז בחזקת כשרות, האט ער דאך זיכער געדאווענט כדבעי, ווי מ'דארף דאווענען - איז ווי קען מען זאגן אז נאך דער ענין התפלה קומט דער ענין התורה, וואס איז נאך העכער פאר די תפלה?!

איז דער ביאור בזה, אז וויבאלד ס'איז דא א צווי פון "מעלין בקודש" - איז נאך דערויף וואס ער האט אפגעדאווענט און ער האלט בא גאר א הויכע מדריגה, כנ"ל, איז ערשט דעמולט לפי ערך זיין דרגא דארף ער נאכמער נתעלה ווערן, וואס דאס איז דער ענין התורה וואס איז בניי אים דא נאך די תפלה.

י. ועד"ז בנדו"ד בנוגע צו תלמידי הראשונים והשניים דר' עקיבא:

ענינו פון ר' עקיבא איז געווען די עבודה פון רצוא מלמטלמ"ע, ווי ער האט געזאגט כל ימיו "מתי יבוא לידי ואקיימנה" דער ענין פון מס"נ, וואס דערפון איז פארשטאנדיק אז כל ימיו איז געווען זיין תשוקה צו גיין אויף מס"נ.

און דער דרך העבודה פון ר' עקיבא האבן תלמידיו הראשונים מקבל געווען, וואס דערפאר איז בא זיי געווען די עבודה אין דעם קו פון רצוא, ביז אין תכלית השלימות פון העלאה.

בא ר' עקיבא איז אבער דערנאך אויך געווען דער שלימות פון דער צווייטער קו, קו התורה, דער ענין פון המשכה מלמעלמ"ט, כידוע אז ר' עקיבא "נכנס בשלום, ויצא בשלום", וואס דער פירוש אין דעם איז אז סיי דער "נכנס" איז געווען ביי אים "בשלום", ד.ה. אז דער ענין ההעלאה און תפלה איז ביי אים געווען בתכלית השלימות, (וואס דאס האבן מקבל געווען די תלמידים הראשונים זיינע), און סיי דער "ויצא" איז געווען "בשלום", ד.ה. אז דער ענין ההמשכה, און תורה איז ביי אים אויך געווען בתכלית השלימות.

משא"כ בא די אנדערע וואס "נכנסו לפרדס", איז בא זיי ניט געווען דער ענין פון "נכנס בשלום", און "ויצא בשלום", כאטש אז זיי זיינען אויך געווען ראוין ליכנס לפרדס.

און דער צווייטער קו וואס איז געווען בא ר' עקיבא, דער קו פון תורה, און המשכה - האבן מקבל געווען זיינע ה' (אדער ז' (ווי די צוויי גירסאות בזה)) תלמידים השניים,

און דערפאר איז בא זיי געווען דער סדר העבודה פון "ויצא בשלום", צו ממשיך זיין אין וועלט דער ענין פון שלום,

וואס דאס טוט מען אויף דורך דער ענין התורה, ווי דער רמב"ם זאגט אין סיום פון הלכות חנוכה, אז "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם", ד.ה. ניט נאר "עושה שלום במרומיו", וואס דאס איז א שלום למעלה, בדוגמא ווי "נכנס בשלום" - נאר "ויצא בשלום", א המשכה פון שלום בעולם.

און דער שלום וואס ווערט אויך אויפגעטאן דורך תורה גופא, וואס "דרכי' דרכי נועם", ביז אז "כל נתיבותי' שלום" - אפילו א דרך טפל, "נתיב", פון תורה איז אויך ענינה שלום.

הנחה פרטית בלתי מוגה

יא. ועד"ז איז אויך דער חילוק צווישן רשב"י ווי ער איז געווען אין מערה, און ווי ער איז דערנאך געווען לאחר יציאתו פון מערה:

דער אלטער רבי איז מבאר אין לקו"ת, אז זייענדיק אין מערה האט רשב"י ניט געקענט מקיים זיין כמה מצוות גשמיים, ווי אכילת מצה; אבער מ'קען ניט זאגן אז ער האט ניט מקיים געווען די מצוה פון אכילת מצה - איז ער מבאר אז רשב"י האט מקיים געווען אכילת מצה ברוחניות.

וואס ס'איז פארשטאנדיק אז ווי הויך די מעלה זאל נאר זיין אין מקיים זיין מצות אכילת מצה ברוחניות - קומט דאס אבער ניט צו דער תכלית השלימות פון מקיים זיין די מצוה בפועל בגשמיות העולם.

און דער עילוי איז רשב"י צוגעקומען דוקא נאך דערויף וואס ר"א איז ארויס פון מערה,

ביז ווי דער ירושלמי זאגט, אז כאטש רשב"י איז געווען "תורתו אומנתו" - האט ער זיך אבער עוסק געווען אין עשיית לולב, און עשיית סוכה, וואס דאס איז אפילו ניט דער מצוה אליין, נאר ס'איז א הכנה צו דער מצוה - אבער מצד די מעלה וואס רשב"י איז צוגעקומען נאכן מערה, אויף אויך ממשיך זיין אין גשמיות העולם - האט ער אויך געטאן די עשיות.

יב. המבואר לעיל איז בכללות דער חילוק צווישן ערב ל"ג בעומר, און ל"ג בעומר: ערב ל"ג בעומר איז בכללות פארבונדן מיט די עבודה פון רצוא און העלאה, די עבודה פון די תלמידים הראשונים דר' עקיבא.

ל"ג בעומר האט זיך אויפגעטאן די עבודה פון המשכה, עבודת הרשב"י און תלמידים השניים דר' עקיבא.

יעדער זאך איז דאך בהשגח"פ ובתכלית הדיוק - איז עד"ז בנוגע צו ערב ל"ג בעומר און ל"ג בעומר:

ערב ל"ג בעומר קומט אויס אלעמאל בי"ז אייר, און ל"ג בעומר - בי"ח אייר, איז דאס אויך בהשגח"פ ובדיוק, ובמילא דארף דאס אויך זיין מתאים מיט דער כללות החילוק צווישן ערב ל"ג בעומר, און ל"ג בעומר. והביאור בזה:

י"ח אייר קען מען מבאר זיין ע"ד ווי די ביאורים פון רבותינו נשיאינו בנוגע צו ח"י אלול - אז ח"י אלול טראגט ארייך חיות אין עניני אלול,

ועד"ז בנוגע צו י"ח אייר - אז דער טאג טראגט ארייך חיות אין עניני אייר.

עניני פון חודש אייר - אז דאס איז דער חודש השני, און דער צ"צ איז מבאר, אז דאס איז ניט קיין שני וטפל לגבי דער "ראשון", נאר דאס איז העכער פאר דעם ראשון, ווארום עס דארף זיין "מעלין בקודש", [ע"ד ווי מ'זאגט בנוגע צו פסח שני, אז דאס ווערט אנגערופן פסח <u>שני</u>, און ניט פסח <u>זעירא</u>, וואס באדייט אז דאס איז קלענער ווי דער ראשון].

ובלשון ווי חסידות איז דאס מבאר - אז אין חודש השני, חודש אייר, איז די מעלה פון עבודת אהפכא, משא"כ אין חודש ראשון איז נאר עבודת אתכפיא.

וואס דאס איז עניני פון חודש אייר, ווי דאס איז מצ"ע, ביז מ'קומט צו דער שלימות פון חודש אייר בי"ז אייר, וואס י"ז איז בגימטריא טו"ב, ד.ה. ווי אלע עניינים פון חודש אייר שטייען אין אן אופן פון טוב,

<u>הנחה פרטית בלתי מוגה</u>

ע"ד ווי דאס איז געווען אין דער בריאה מצ"ע, אז דער "אשר ברא אלקים לעשות", איז געווען אין אן אופן פון טוב, ווי דער אויבערשטער האט געזאגט נאך יעדן טאג פון מע"ב.

דערנאך דארף אבער זיין דער "לעשות-לתקן", וואס דאס איז דער ענין פון ח"י אייר, וואס ברייגנט אריין א חיות אין אייר.

יג. ועד"ז דריקט זיך אויס אין עבודה, אז די תלמידים השניים פון ר' עקיבא (וואס זיי זיינען פארבונדן מיט ח"י אייר, ל"ג בעומר) האבן אריינגעבראכט א חיות און א שלימות אין די עבודה פון די תלמידים הראשונים פון ר' עקיבא (וואס זיי זיינען פארבונדן מיט חודש אייר, ביז מיט דער שלימות שבזה - י"ז אייר).

והביאור בזה:

ווי גערעדט פריער האט ר' עקיבא כולל געווען אין זיך די ביידע עבודות פון "נכנס בשלום", העלאה, און "יצא בשלום", המשכה.

און ע"ד ווי מ'זאגט בנוגע צו הלל ושמאי אז "קבלו מהם" פון שמעי' ואבטליון אז כאטש זיי האבן ביידע מקבל געווען פון די זעלבע רביים, האט הלל מקבל געווען פון זיי אין איין אופן, און שמאי האט מקבל געווען פון זיי באופן אחר -

עד"ז זיינען געווען תלמידים פון ר' עקיבא וואס האבן מקבל געווען פון אים נאר דער סדר העבודה פון "נכנס בשלום", העלאה, ע"ד ווי ענינו פון שמאי, מלשון "השם אורחותיו" - זיין גאנצע עבודה באשטייט אין אפשאצן איין קו עבודה, און בשעת ער שאצט אפ אז די עבודה דארף זיין אין דער קו פון רצוא, און ארויסגייענדיק פון וועלט - לאזט ער ניט קיין ארט אויף א צווייטער קו בעבודה, ע"ד ווי די ספירות פון עולם התהו.

משא"כ די תלמידים השניים פון ר' עקיבא האבן פון אים מקבל געווען אויך דער עבודה פון "יצא בשלום", המשכה, וואס דאס איז דער פנימיות הכוונה פון "נכנס בשלום", און דערפאר ברענגט דאס אריין א חיות און א שלימות אין דער "נכנס בשלום".

ווי ס'איז פארשטאנדיק דערפון וואס דוקא בא ר' עקיבא שטייט "נכנס בשלום, ויצא בשלום", וואס לכאורה איז ניט פארשטאנדיק:

אלע ד' שנכנסו לפרדס זיינען געווען ראוי אהינצו אריינגיין, איז דאך בא זיי אלע לכאורה געווען "נכנס בשלום"?

נאכמער: בא זיי איז דאך געווען דער תכלית השלימות פון רצוא און העלאה, בדוגמא ווי בא נדב ואביהוא איז געווען "דיקריבו לפני ה'" - איז ווי קען מען זאגן אז בא זיי איז ניט געווען "נכנס בשלום"?!

איז דער ביאור בזה:

די תכלית הכוונה איז - בירור העולם, וואס דערפאר איז אע"פ וואס מ'האט דער תכלית העילוי פון רצוא, און העלאה - איז אבער אויב דאס קומט ניט אראפ אין וועלט, איז א ראי' אז עס פעלט אין דער שלימות פון דער העלאה;

דוקא ווען ס'איז דא דער "יצא בשלום", אז ער איז ממשיך די שלום אין וועלט - איז פארשטאנדיק אז דער "נכנס בשלום" איז געווען בתכלית השלימות.

וואס דערפאר איז צוזאמען דערמיט וואס ענינו פון ר' עקיבא איז געווען אין וועלט - איז בא אים אויך געווען די עבודה מיט וועלט.

און דאס האבן פון אים מקבל געווען זיינע תלמידים השניים, אז צוזאמען מיט דער ענין פון "נכנס בשלום" איז בא זיי אויך געווען דער "יצא בשלום",

ואדרבה - דאס באווייזט אז דוקא זיי האבן מקבל געווען דער שלימות און פנימיות פון ר' עקיבא, ווארום בא זיי איז דאס אראפגעקומען אין "יצא בשלום", איז דערפון מוכח אז די העלאה איז בא זיי געווען בתכלית השלימות, נאך העכער ווי בא די תלמידים הראשונים, ביז אז לגבי די עבודה פון די תלמידים השניים איז די עבודה פון די תלמידים הראשונים - אזוי ווי דער ענין פון "אשר ברא אלקים לעשות" לגבי דער "לתקן".

ד.ה. אז דער תכלית השלימות איז צו ממשיך זיין פון "עושה שלום במרומיו" אין שלום בעולם, און דוקא אז דאס ווערט נמשך אין שלום בעולם - איז פארשטאנדיק אז דאס איז געקומען פון שלום במרומיו.

יד. ועפ"ז איז פארשטאנדיק די שלימות און חיות וואס די תלמידים השניים פון ר' עקיבא (פארבונדן מיט ח"י אייר) האבן אויפגעטאן אין די עבודה פון די תלמידים האחרונים (פארבונדן מיט י"ז אייר).

אבער צווישן די תלמידים השניים גופא איז דאס במיוחד פארבונדן מיט רשב"י, וואס דוקא ער האט א שייכות מיט ל"ג בעומר, וואס קומט אלעמאל אויס בח"י אייר.

ואע"פ אז ניט נאר רשב"י איז געווען פון די תלמידים השניים פון ר' עקיבא, נאר עס זיינען געווען ה' (אדער ז') תלמידים -

אבער דוקא בא רשב"י געפינט מען בהדגשה יתירה דער ענין הנ"ל, אז ביי אים איז געווען דער ענין פון "יצא בשלום" בתכלית השלימות, וואס דאס באווייזט אז ער האט ממשיך געווען פון גבוה גבוה, כנ"ל:

רשב"י איז פארבונדן מיט פנימיות הכתר, וואס דאס איז דער ענין פון "בחד קטירא אתקטרנא", און פון נסתר דתורה האט רשב"י ממשיך געווען אין נגלה דתורה, און פון נגלה דתורה - אין וועלט, ביז אז רשב"י האט ממשיך געווען נסתר דתורה צו "רביי דעלמא".

וואס דאס איז דער ענין הנ"ל, פון "נכנס בשלום, ויצא בשלום" - ממשיך זיין פון די העכסטע דרגא ביז למטה מטה, און דוקא אז דאס קומט ארויס אין "יצא בשלום" באווייזט דאס אז דער "נכנס בשלום", דער עלי' איז אין די העכסטע מדריגות.

טו. וואס עפ"ז איז פארשטאנדיק די הוראה פון דעם טאג, ערב ל"ג בעומר:

אין ערב ל"ג בעומר איז דא דער פארבונד פון די ביידע ענינים, "נכנס בשלום", און "יצא בשלום", ערב ל"ג בעומר איז פארבונדן סיי מיט די עבודה פון "נכנס בשלום", די עבודה פון די תלמידים הראשונים פון ר' עקיבא פאר ל"ג בעומר, ביז אין דער שלימות דערפון בי"ז אייר, און סיי מיט די עבודה פון "יצא בשלום", בל"ג בעומר, בח"י אייר, כנ"ל, אז שוין אין ערב ל"ג בעומר זיינען דא די השפעות פון ל"ג בעומר (וואס דערפאר זאגט מען ניט קיין תחנון, און "צדקתך צדק").

וואס די הוראה דערפון איז - אז דער תכלית השלימות פון עבודה איז דוקא ווען מ'האט ביידע זאכן, סיי "נכנס בשלום", און סיי "יצא בשלום", ואדרבה - דוקא ווען דער "נכנס בשלום" איז בשלימות, ד.ה. אז דער העלאה איז בתכלית העילוי, האט מען דעמולט אויך דער "יצא בשלום" בתכלית השלימות, אז מ'איז ממשיך פון שלום במרומיו אין שלום בעולם;

ועד"ז לאידך - דוקא ווען דער "יצא בשלום" איז בשלימות, אז מ'האט צו טאן

הנחה פרטית בלתי מוגה

מיט בירור העולם, באווייזט דאס אז דער "נכנס בשלום" איז געווען בשלימות, אז מ'האט דערגרייכט אין גבוה גבוה.

טז. און די הוראה האט מען במיוחד פון רשב"י, וואס ביי אים זיינען געווען די ביידע קוים בתכלית השלימות, כנ"ל, וואס זיין יום ההילולא איז בל"ג בעומר,

אז ער האט ממשיך געווען פון גאר הויך, ווי ס'איז פארשטאנדיק אויך דערפון וואס רשב"י האט געזאגט אז ער וויל אז זיין יום ההילולא זאל זיין א שמחה בא אידן, ביז ווי דער לשון אין ספר משנת חסידים - "שמחה גדולה",

און ווי עס ברענגט זיך בנוגע צו רבי אברהם הלוי, וואס תורה רופט אים אן "רבי", איז פארשטאנדיק דער עילוי זיינער - אז ער פלעגט זאגן נחם א גאנץ יאר, און ווי ס'איז פארשטאנדיק פון דעם פשטות הסיפור, אז ער פלעגט דאס זאגן אויך בשבתות ויו"ט; משא"כ אבער ל"ג בעומר, וואס דעמולט איז דער שמחה גדולה פון רשב"י האט ער דאס ניט געזאגט, בכדי ניט שטערן די שמחה.

ויש לקשר זה מיט דעם מאמר הידוע, אז בא רשב"י איז ניט געווען דער חורבן - וואס דערפאר אז עס קומט ל"ג בעומר, דער יום השמחה פון רשב"י, זאגט מען ניט נחם, וואס איז פארבונדן מיטן חורבן.

ועד"ז האט רשב"י ממשיך געווען אין וועלט, דער ענין פון "יצא בשלום" - ווי געוועדט פריער, אז "כל היכא דהוה מחי ר"א הוי מסי ר"ש", אז אין אן ארט וואו ר"א "מחי", ד.ה. אז ר"א האט אויך גע'פועל'ט אין וועלט, אבער אין אן אופן פון יסורים - איז אין אזא ארט איז ר"ש "מסי", ער האט גע'פועל'ט דער ענין פון חיות, און בריאות,

[וואס דאס איז אויך פארבונדן מיט האמור לעיל, אז ל"ג בעומר, יום הילולא דרשב"י, איז בח"י אייר - וואס ח"י ברענגט ארייין חיות אין חודש אייר], וואס דאס באווייזט אויף המשכה אין וועלט בתכלית השלימות, אז עבודה אין וועלט דארף זיין מתוך בריאות,

וואס דאס איז נוגע אין שלימות העבודה, ווי דער רמב"ם זאגט, אז "היות הגוף בריא ושלם מדרכי ה' הוא".

און די המשכה פון רשב"י אז אין אן ארט וואס ר"א "מחי", האט ער געמאכט "מסי" - איז נאך מערער ווי דער ענין פון הפרה מעיקרא - ווארום דא איז ער ממשיך אין אן ארט וואס דארף זיין "מחי" דער ענין פון "מסי".

יז. ויה"ר אז דאס זאל בקרוב ממש ברענגען דעם "מחצתי ואני ארפא", בביאת משיח צדקנו, אז עס זאל זיין תכלית השלימות אין אלע ענינים, כולל אויך אין בריאות הגוף, כפשוטו,

ביז צו "ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", בגאולה האמיתית והשלימה, ובעגלא דידן.

* * *

יח. האמור לעיל איז שייך צו ערב ל"ג בעומר בכל שנה ושנה.

בקביעות שנה זו קומט צו נאך אן ענין, אז ערב ל"ג בעומר איז ביום השבת. וואס בכלל קען דאך דער שבת וואס "מיני' מתברכין" דער טאג פון ל"ג בעומר זיין א הפסק פון כמה ימים צווישן עם מיט ל"ג בעומר; משא"כ בקביעות ש.ז. וואס שבת איז ערב ל"ג בעומר, קומט ל"ג בעומר בסמיכות צו שבת.

<u>הנחה פרטית בלתי מוגה</u>